

Mântuirea, singura soluție

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Ioan 2:25; Ieremia 17:9; Tit 1:1,2; Romani 3:19-24; Faptele apostolilor 2:37; Luca 7:47; Efeseni 2:1-5.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Gândul central: Problema păcatului este foarte mare; cât de recunoscători ar trebui să fim că soluția a fost suficient de mare pentru a o rezolva definitiv!

„Problema păcatului” se referă la criza produsă de căderea în păcat a lui Adam și a Evei în Grădina Edenului, cădere care a adus pe pământ marea luptă dintre bine și rău. Dumnezeu S-a implicat în această luptă pentru a pune capăt păcatului și, în cele din urmă, pentru a înlătura efectele sale distrugătoare de pe Pământ și din univers. Acțiunea Sa de salvare de consecințele distructive ale păcatului formează doctrina mântuirii. Deși lupta dintre bine și rău se desfășoară aici, pe planeta Pământ (întrucât oamenii au nevoie de mântuire), tema marii lupte ne-a dovedit că problemele sunt, de fapt, universale.

Doctrina mântuirii se referă în primul rând la lucrarea pe care o face Dumnezeu pentru a ne mântui. Totuși omul are și el un rol important. Da, este adevărat că Dumnezeu a oferit o soluție uimitoare pentru salvarea rasei umane. Dar rolul nostru crucial reiese din răspunsul la următoarea întrebare: Care va fi răspunsul nostru la soluția oferită de El? Destinul veșnic al oamenilor depinde de acest răspuns.

Dat fiind faptul că mântuirea este soluția lui Dumnezeu la problema generată de păcat, extinderea daunelor produse de păcat determină amploarea soluției. Dacă soluția nu rezolvă problema, înseamnă că, de fapt, nu este o soluție.

1. Ce ne spun următoarele versete despre amploarea problemei păcatului? Ai avut experiențe prin care ai cunoscut personal realitatea acestor texte?

Ioan 2:25 _____

Psalmii 59:2 _____

Ieremia 17:9 _____

Romani 5:12 _____

Iacov 5:1-7 _____

Isaia 5:23 _____

2 Tesaloniceni 2:10 _____

Există oare vreun om care să nu fi cunoscut personal cât de rău și de dureros este păcatul? Fiecare dintre noi se confruntă clipă de clipă cu realitatea păcatului și cu efectele lui. Fiecare aspect al existenței umane pe planeta aceasta este afectat într-o mare măsură de realitatea păcatului. Păcatul s-a răspândit ca o boală contagioasă în toate domeniile vieții, de la politică și până la cele mai ascunse unghere ale inimii omenești. Dacă Dumnezeu nu ar fi oferit o soluție, noi nu am fi avut nicio cale de scăpare. Cât de recunoscători ar trebui să fim că El ne-a oferit o soluție! Soluția aceasta se numește „Planul de Mântuire”, iar scopul lui este rezolvarea problemei păcatului.

Obiectivele instructorului:

La nivelul cunoștințelor: Grupa să poată să prezinte, în linii generale, rezultatele devastatoare ale păcatului și soluția oferită de Dumnezeu.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să devină conștienți de bunătatea, de dragostea și de iertarea oferite de Domnul Hristos și, totodată, de îndreptățirea și de refacerea pe care El le-a făcut posibile.

La nivel practic: Să se pocăiască și să trăiască o viață nouă după ce au primit iertarea prin meritele jertfei lui Hristos.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: O problemă mare, o soluție pe măsură

- A. Ce schimbări a adus păcatul în natura omului și în existența sa pe această planetă?
- B. Ce soluție a oferit Dumnezeu la problema păcatului? Când a oferit-o și în ce măsură poate rezolva problema?

II. Sentimente: Bunătatea Sa copleșitoare

- A. De ce este important ca fiecare creștin să devină zilnic conștient de marea sa nevoie de mântuire?
- B. De ce este important să mediteze la ceea ce a făcut Domnul Hristos pentru omul păcătos prin moartea Sa pe cruce?
- C. Ce schimbări apar în inima omului când răspunde iubirii lui Dumnezeu și primește iertarea, îndreptățirea și refacerea pe care El le face posibile?

III. Practic: Pocăți-vă și credeți!

- A. Ce așteaptă Dumnezeu din partea păcătosului, ca răspuns la jertfa lui Hristos?
- B. Cum poate păcătosul să aibă asigurarea mântuirii?

Rezumat: Dacă nu ar exista un Mântuitor, păcatul ne-ar aduce nimicierea veșnică. Dumnezeu a oferit soluția perfectă prin jertfa lui Hristos; dacă o acceptăm, primim iertarea, îndreptățirea și refacerea.

Efectele păcatului nu au apărut după o „perioadă de grație”, ci s-au manifestat imediat și era nevoie de atenție imediată. De aceea, a fost necesar să se ia măsuri imediate, încă din momentul apariției lui. Ellen White afirmă următoarele: „Imediat ce a apărut păcatul, a existat și un Mântuitor. Deși a știut că trebuia să sufere, Hristos S-a făcut înlocuitorul omului. Imediat ce Adam a păcătuit, Fiul lui Dumnezeu S-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu ca garant al rasei umane, cu o putere exact la fel de mare de a înlătura condamnarea pronunțată în dreptul celor vinovați ca și atunci când a murit pe crucea de pe Calvar.” (Comentariile Ellen G. White în *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 1, pag. 1084)

2. Ce ne spun textele următoare despre Planul de Mântuire și despre momentul conceperii lui? Ce speranță și ce făgăduință putem desprinde de aici pentru viața noastră?

Tit 1:1,2 _____

Efeseni 1:3-5 _____

2 Tesaloniceni 2:13,14 _____

Apocalipsa 13:8 _____

Gândește-te la implicațiile acestor versete. Ce ne spun ele? În principiu, ne spun că Dumnezeu a luat măsuri din *veșnicie* pentru problema păcatului. El nu a prestabilit apariția păcatului (dacă ar fi prestabilit apariția lui, atunci El ar fi răspunzător pentru păcat, o idee oribilă și defăimătoare), dar a știut că va apărea și a luat măsuri din *veșnicie* pentru eradicarea lui.

Aceasta este predestinarea biblică. Ea este radical diferită de modul în care oamenii înțeleg în general „predestinarea”. Planul lui Dumnezeu din *veșnicie* este ca toți oamenii să primească mântuirea prin Isus. Faptul că cineva respinge mântuirea nu anulează puterea sau amploarea soluției, ci îi sporește durerea de a fi pierdut-o în condițiile în care a avut totul la dispoziție.

Meditează la adevărul uimitor că Dumnezeu a conceput Planul de Mântuire din veșnicie pentru ca tu să ai mântuirea. Gândește-te la semnificația acestui fapt. Ce efecte ar trebui să aibă acest adevăr asupra vieții tale?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Prin moartea lui Hristos pe cruce, Dumnezeu a oferit soluția unică și ultimă la problema păcatului. Nu există altă cale de scăpare decât calea oferită de El.

Activitate introductivă: Cine sunt eu? Există mai multe răspunsuri posibile la această întrebare. Vom prezenta patru. Primul este răspunsul filosofului: „Viața necercetată nu merită trăită. Cunoașterea înseamnă putere și tocmai puterea este cea care mă ridică sau mă coboară.” Al doilea este răspunsul omului „primitiv” care se identifică pe sine cu grupul din care face parte: „Sunt în siguranță atâta timp cât rămân în grupul meu; nimic altceva nu contează.” Problema pe care o pune primitivismul este aceea că omul nu iese niciodată din peștera interesului personal. Al treilea este răspunsul omului monden. În lumea mondenă, identitatea mea – fie că sunt om de afaceri, om politic sau am o anumită profesie – este dată de persoana mea. Puterea este singurul meu interes. Tot ce contează pentru mine sunt eu și numai eu.

Niciunul dintre aceste răspunsuri nu este satisfăcător și simțim nevoia să mergem la cruce. Aici ne descoperim starea reală: suntem niște păcătoși pe care Dumnezeu îi caută. La cruce, păcătosul vede două persoane: „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20). Fiul și eu. Din acest punct de vedere, pot afirma că nu sunt rezultatul unui accident cosmic. Nu sunt încoronarea evoluției. Nu sunt o rotiță într-un mare angrenaj care se învâрте în zadar. Sunt un copil rătăcit al lui Dumnezeu.

De discutat: Care este motivul pentru care omul poate găsi un răspuns satisfăcător cu privire la starea sa numai dacă o studiază din perspectiva rătăcirii sale și a revenirii la piciorul crucii?

2. APROFUNDEAZĂ!

Biblia arată că „rătăcirea” este păcat, întrucât rătăcirea înseamnă abateri de la voința lui Dumnezeu, răzvrătire împotriva legii Sale, respingerea cerințelor Sale legitime și urmarea voinței proprii. Rătăcirea are o dimensiune verticală, cerul fiind punctul de pornire, iar păcatul toboganul care ne duce tot mai departe de acest ideal. De asemenea, ea are și o dimensiune orizontală fiindcă produce rupturi în relațiile dintre oameni (în familie și în comunitate) din cauza mândriei, a invidiei, a purtării

Istoria mântuirii, începând cu marea făgăduință a Evangheliei (Geneza 3:15) și cu primul sistem de jertfe (Geneza 4:4) și continuând cu legământul lui Avraam (Geneza 12:1-3) și cu slujbele din sanctuarul israelit (Exodul 25:8), trebuia să prefigureze viața, moartea, învierea și slujirea din cer a Domnului Isus Hristos, măsura finală luată de Dumnezeu pentru rezolvarea problemei păcatului.

Putem înțelege cel mai bine gravitatea problemei păcatului numai atunci când înțelegem care a fost prețul (crucea) necesar pentru rezolvarea ei. Crucea este dovada că omul nu poate rezolva singur această problemă. Situația extremă în care el a ajuns a impus găsirea unei soluții extreme. Moartea lui Hristos, faptul că Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Sa păcatele noastre, este o măsură cu adevărat extremă.

3. Scriptura ne arată că Hristos a făcut ispășire pentru păcat prin moartea Sa; altfel spus, moartea Sa este mijlocul prin care problema păcatului, în toate aspectele ei, a fost rezolvată complet. Cum rezolvă moartea lui Hristos nevoia omului de a fi mântuit? Studiază această întrebare din următoarele perspective:

a. Îndreptățire/Împăcare (starea după voia lui Dumnezeu): Vezi Luca 18:9-14; Isaia 53:4-7; Romani 3:19-24,28; Zaharia 3:1-4.

b. Sfințire/Regenerare (o viață după voia lui Dumnezeu): Vezi 1 Corinteni 6:8-11, Romani 6:1-8.

c. Glorificare (asigurarea vieții veșnice): Vezi Ioan 5:24,25; 1 Ioan 5:9-13; 1 Tesaloniceni 4:16,17.

Meditează mai mult la ideea că păcatul este atât de rău, încât a fost necesară crucea pentru a ne mântui de consecințele finale, de moartea veșnică. Cum reușește crucea să ne descurajeze să păcătuim?

aspre etc. Condu grupa într-o discuție despre dimensiunea verticală și cea orizontală a păcatului.

Rezumat: Există mai multe tipuri de atitudini față de păcat. Unii îl neagă. Alții pun semnul egal între păcat și incidentul biologic, accidentul social sau lipsa dezvoltării psihice. Alții susțin că păcatul este o deficiență de ordin moral sau o privare de ordin economic. Ce ne spune Biblia despre păcat? Studiul acesta arată natura păcatului, soluția oferită de Dumnezeu și ce trebuie să facem noi cu păcatul.

I. Păcatul – natura și esența lui

(Recitește împreună cu grupa Romani 7:23-25.)

Păcatul este o intruziune. Biblia începe cu descrierea păcatului ca intruziune în creația perfectă a lui Dumnezeu, apărută ca urmare a deciziei primilor noștri părinți de a trece de partea lui Satana și împotriva lui Dumnezeu (Geneza 3). Biblia se încheie cu descrierea judecății lui Dumnezeu, prin care păcatul și Satana vor fi distruși, și a creării unui cer nou și a unui pământ nou (Apocalipsa 20:11-15; 21:1-5). De la prima și până la ultima ei pagină, Biblia relatează istoria păcatului așa cum se desfășoară ea în viața oamenilor și a națiunilor.

Păcatul înseamnă răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. În cer, păcatul a început prin răzvrătirea lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu (Isaia 14:12-15, Ioan 8:44). Pe pământ, a început prin neascultarea lui Adam și a Evei (Geneza 3, Romani 5:12). „Păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Prin urmare, păcatul nu este doar o faptă greșită (ca de exemplu, trecerea cu mașina pe culoarea roșie a semaforului), ci un act de revoltă împotriva lui Dumnezeu (Psalmii 51:4, Isaia 1:2). Mai mult, el înseamnă atât refuzul de a ne supune Lui (Romani 8:7), cât și decizia de a trăi în vrăjmășie cu El (Romani 5:10; Coloseni 1:21).

Păcatul este universal și duce la moarte. „Toți au păcătuit” și sunt supuși morții (Romani 3:23). Isaia prezintă următorul diagnostic sumbru al degradării umane: „Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până în creștet, nimic nu-i sănătos” (Isaia 1:5-7). Mesajul este clar: întreaga ființă, sub toate aspectele ei (fizic, mintal, spiritual și emoțional), este coruptă de păcat (Romani 1:23-25; 7:23-25; 5:8,12) și întreaga natură („firea”) suspină sub povara răului (Romani 8:22). Degradarea oamenilor, răcirea relațiilor dintre ei și suspinele naturii sunt dovezile luptei pe care o duce universul cu forțele răului.

Păcătosul este îndreptățit și împăcat cu Dumnezeu pe baza jertfei ispășitoare aduse de Hristos pentru toți (Romani 5:6-10). Totuși credinciosul trebuie să își însușească măsurile luate de Dumnezeu prin această jertfă pentru îndreptățirea și împăcarea omenirii cu Sine. Nu este suficient să avem o cunoaștere teoretică despre îndreptățire. Trebuie să avem personal această experiență.

4. Ce ni se arată în Faptele 2:36-38 și 3:19 despre pocăință? Cum ne ajută pocăința (definită ca regret pentru păcat) să facem legătura între experiența îndreptățirii (iertarea și curățirea) și moartea lui Hristos?

Meditează la următorul comentariu: „Nimic nu mișcă sufletul până în străfundurile lui mai mult decât gândul la dragostea iertătoare a lui Hristos. Atunci când contemplă dragostea Sa divină nemăsurată, manifestată la cruce, păcătoșii primesc cea mai puternică motivație posibilă de a se pocăi. Aceasta este bunătatea lui Dumnezeu care îndeamnă la pocăință (Romani 2:4).” (*Advențiții de ziua a șaptea cred ...*, pag. 135, 136)

5. Citește Romani 3:23-25 și Efeseni 2:8. Care este rolul credinței în experiența îndreptățirii?

Potrivit Bibliei, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17). Pe de altă parte, după cum am văzut deja, contemplarea dragostei lui Hristos ne motivează să ne pocăim. Rezultă de aici că pocăința nu este un bun acordat în mod exclusiv câtorva persoane privilegiate. De aceea, studiul și meditația la Cuvântul lui Dumnezeu au o importanță deosebită în cadrul experienței îndreptățirii.

Bunătatea lui Dumnezeu este cea care îndeamnă la pocăință și la îndreptățire. Astfel, dacă mă pocăiesc de păcat și primesc îndreptățirea, Dumnezeu este cel care merită lauda. Mântuirea este darul harului Său, fiindcă noi suntem mântuiți prin har, prin credință (Efeseni 2:8).

Care sunt metodele concrete și practice prin care îți poți umple sufletul cu bunătatea lui Dumnezeu, în special când te gândești la ceea ce a făcut El pentru tine și la lucrurile de care te-a ferit?

De discutat: Păcatul nu înseamnă doar revoltă, ci și refuz și decizie. Ce anume refuzăm atunci când alegem păcatul? În ce măsură a reușit păcatul să corupă familia omenească? Care este singurul remediu?

II. Păcatul – Ce soluție a oferit Dumnezeu?

(*Recitește împreună cu grupa Ioan 3:16.*)

Biblia rezumă într-un singur text impresionant tot ce a făcut Dumnezeu pentru a rezolva problema păcatului – Ioan 3:16. Hotărârea de a-L da pe singurul Său Fiu nu a fost accidentală sau o completare adusă ulterior, ci a fost luată „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4-7).

Soluția oferită de El la problema păcatului este răscumpărătoare și totodată „cu bătaie lungă”. Ea e răscumpărătoare pentru că scopul ei este răscumpărarea omenirii din păcat prin jertfa lui Hristos care Îl împacă de Dumnezeu cu omul (2 Corinteni 5:19). Este cu bătaie lungă pentru că ne îndreaptă atenția spre sfârșitul istoriei lumii actuale când păcatul și consecințele lui vor fi șterse complet de pe pământ și când El va crea „ceruri noi și un pământ nou” (Isaia 65:17).

De discutat: Cum dezvăluie crucea înaintea universului blestemul real al păcatului și sensul real al vieții?

III. Păcatul – Ce trebuie să facem noi?

(*Recitește împreună cu grupa Efeseni 2:8.*)

Noi nu putem face nimic pentru a ne mântui. Învățătura că ne putem mântui singuri prin faptele noastre bune sau prin ritualuri este veche de când lumea. Crucea este soluția problemei, nu frunza de smochin. „Principiul că omul se poate mântui prin faptele sale stă la baza oricărei religii păgâne ... Satana a inspirat acest principiu. Oriunde se păstrează acest principiu, oamenii nu mai au nicio piedică în fața păcatului.” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 35, 36)

Numai Hristos ne poate răscumpăra. Când rostim acest adevăr nu suntem motivați de aroganță spirituală sau de mândrie doctrinală, ci de recunoașterea evenimentului unic petrecut la cruce. Calea aleasă de Dumnezeu pentru a trata păcatul, prin manifestarea harului Său, a constat în oferirea vieții Fiului Său. „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.»” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 25)

Prin experiența îndreptării, credinciosul are parte de niște realități spirituale care generează schimbarea în viața lui. În procesul îndreptării, păcătosul este iertat (Luca 7:47, Efeseni 1:7, Romani 4:7), este achitat de acuzațiile de păcat și confirmat ca fiind neprihănit (Romani 5:16,18; Romani 8:1) și i se oferă darul unei vieți noi (Efeseni 2:1-5, 2 Corinteni 5:17).

Fundamentul acestei noi experiențe este realitatea că putem sta înaintea lui Dumnezeu iertați, spălați și curățați, indiferent de trecutul nostru, de păcatele noastre, indiferent cât de greșiți și de răi am fost.

Gândește-te ce înseamnă aceasta! Moartea lui Hristos acoperă orice păcat, chiar și cele mai rele păcate; oricât te-ar condamna inima ta (1 Ioan 3:20), în momentul în care te predai lui Hristos prin credință și primești viața Sa desăvârșită în locul hainei tale „mânjite” (Isaia 64:6), ești îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos. Viața Sa desăvârșită este pusă în dreptul tău ca și cum ar fi a ta.

Se pune întrebarea: Cum e posibil ca persoana care primește un astfel de dar să nu se schimbe radical în urma acestei experiențe? Schimbarea (numită și „nașterea din nou”) face parte integrantă din experiența mântuirii.

6. Citește textele amintite în paragrafele de mai sus și notează expresiile folosite pentru a prezenta învățătura despre îndreptare și despre modul în care putem beneficia de această experiență.

Experiența iertării îl scapă pe păcătos de condamnarea lui Dumnezeu și înlătură barierele din calea împăcării și a părtășiei dintre Dumnezeu și oameni. Păcătosul începe o viață nouă și are privilegiul de a trăi în părtășie cu Hristos sub îndrumarea și călăuzirea Duhului Sfânt.

Pocăința este condiția necesară pentru intrarea în experiența iertării și a îndreptării și este însoțită de mărturisirea păcatelor și de botez (Fapte 2:38; 1 Ioan 1:9). Așa se explică faptul că, deși iertarea este la dispoziția tuturor, nu toți vor fi iertați.

Unde ai fi acum dacă nu ai putea să te încrezi în fiecare clipă din viață în făgăduința că Dumnezeu te primește pe baza a ceea ce a făcut Isus pentru tine și nu pe performanțele tale sau pe păzirea Legii?

Remarcăm faptul că dragostea și harul lui Dumnezeu au făcut posibilă mântuirea noastră prin intermediul crucii (Ioan 3:16; Romani 1:16; Efeseni 2:8; Tit 2:11). Partea noastră este să credem și să primim pentru noi ceea ce a făcut Dumnezeu prin Hristos. Ca păcătoși, tot ce trebuie să facem este să venim prin credință la cruce. Acolo trebuie să Îl vedem pe Înlocuitorul nostru. Trebuie să regretăm păcatele noastre și să acceptăm faptul că El a murit pentru noi (Marcu 1:15; Faptele 3:19; 16:31; Romani 5:8; 14:15). Prin credința în El, primim iertare de păcat și răscumpărare (Efeseni 1:7,8), îndreptățire (Galateni 2:16) și „neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). Nimic din ceea ce este esențial pentru trăirea unei vieți noi nu ne este refuzat și devenim copiii lui Dumnezeu (Romani 8:14). De asemenea, primim darul vieții veșnice (Romani 5:21; 6:23; 1 Ioan 2:25).

De discutat: De ce este atât de periculoasă învățătura mântuirii prin fapte? Cum reușește ea să submineze teologia crucii (doctrina mântuirii numai prin credință în Hristos)?

3. APLICĂ!

Toate religiile le cer adeptilor lor să facă binele fie pentru a-și câștiga mântuirea, fie pentru a ieși mai repede din ciclul reîncarnării. În creștinism însă, mântuirea nu poate fi obținută prin fapte. Ellen G. White scrie că haina neprihănirii „țesută în războiul cerului, nu are în ea niciun fir făcut de om” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 311)

Prin Hristos, Dumnezeu ne primește așa cum suntem, ne iartă păcatele, ne dă puterea de a face binele și ne adoptă ca fii și fiice ale Sale.

Întrebări aplicative

1. Cum putem așeza crucea în centrul vieții noastre?
2. Ce responsabilitate au copiii lui Dumnezeu față de ceilalți copii ai Săi din biserică și din afara ei?

4. ILUSTREAZĂ!

Experiența răscumpărării ne dă posibilitatea de a avea o gândire transformată ca să putem privi viața și lumea în care trăim din perspectiva supunerii complete față de planul inițial al lui Dumnezeu.

Activitate: Din perspectiva experienței răscumpărării, ce atitudine ar trebui să ai față de semenii tăi – față de persoanele de altă religie, față de colegii de serviciu care ți se par nesuferiți și față de cei care sunt diferiți de tine din punct de vedere al culturii, al apartenenței politice sau al rasei?

Citește Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, cap. 1.

„Planul pentru răscumpărarea noastră nu a fost o completare sau un plan conceput după căderea lui Adam. A fost descoperirea „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25). A fost dezvăluirea principiilor care sunt din veacurile nesfârșite temelia tronului lui Dumnezeu ... Dumnezeu nu a rânduit existența păcatului, ci i-a prevăzut existența și a luat măsuri pentru a ieși în întâmpinarea situației teribile. Dragostea Sa pentru lume a fost atât de mare, încât a promis să-L dea pe singurul Său Fiu «pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică».” (Ellen G. White, *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, pag. 23)

Întrebări pentru discuție

1. Gândește-te cât de rău este păcatul dacă a fost necesară moartea Creatorului Însuși pentru a-i pune capăt. Ce ne descoperă crucea despre incapacitatea totală a omului de a se salva singur? Mai putem noi adăuga ceva la ceea ce s-a făcut pentru noi?
2. Unii cred în așa-numita „ispășire subiectivă”, adică susțin ideea că starea noastră înaintea lui Dumnezeu nu s-a schimbat cu nimic prin cruce. Ei cred că scopul crucii a fost acela de a ne schimba atitudinea față de Dumnezeu și nimic mai mult. Care sunt lipsurile acestei concepții? Ce înțelegem aici despre problema păcatului, dacă tot ce era necesar pentru rezolvarea ei era schimbarea atitudinii noastre?
3. Este posibil să avem multe cunoștințe despre mântuire, dar să nu ne-o însușim prin experiența personală? Cum înțelegem comentariul următor al lui Ellen White: „Consacrarea față de Dumnezeu trebuie să fie un subiect viu și practic, nu o teorie demnă de discuție, ci un principiu întretesut în toată experiența noastră.” (*Our High Calling*, pag. 243) Cum putem trăi zilnic și la nivel practic experiența mântuirii?
4. Meditează la rolul mântuirii în cadrul marii lupte. De ce vrea Satana să-i împiedice pe cât mai mulți să piardă mântuirea pe care o pot avea prin Isus? Prin ce mijloace vrea el să ne împiedice și cum ne putem apăra de el?

O școală aleasă

Sunt o mamă creștină, dar nu sunt adventistă. Soțul meu este de altă religie. Amândoi ne-am gândit să-i înscriem pe cei doi băieți ai noștri la Școala Primară Adventistă Zamboanga (Filipine).

Ne doream foarte mult ca ei să învețe într-o școală cu valori morale puternice. Am comparat mai multe școli, majoritatea dintre ele cu dotări foarte bune, dar, în cele din urmă, am ales școala adventistă.

Băieților le place la școală. S-au înscris în Clubul Exploratorilor și se bucură să participe la activitățile de acolo. Copiii și profesorii sunt prietenoși. Relația noastră cu profesorii este foarte bună. Suntem ca într-o familie!

Copiii noștri învață să fie conducători prin implicarea în programele desfășurate în capela școlii și prin participarea la alte activități. Le place ora de religie și memorează textele biblice. Într-o zi, soțul meu i-a spus în glumă băiatului nostru că ar putea să se facă pastor dacă tot știe atât de multe versete pe de rost!

Eu nu sunt adventistă, dar cred în educația adventistă și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această școală și pentru tot ce a făcut ea pentru copiii noștri.

Fely Bawari, Zamboanga (Filipine)

În 2009, darurile strânse în Sabatul Treisprezece au contribuit la construirea unei clădiri noi pentru clasele gimnaziale, de la școala aceasta pe lângă clădirea pentru clasele primare care exista deja. Datorită darurilor voastre, Școala Adventistă Zamboanga poate transmite vestea bună despre dragostea lui Dumnezeu mai multor elevi și, totodată, părinților acestora.

Școala Adventistă Zamboanga răspândește dragostea lui Dumnezeu pe insula Mindanao, în sudul Filipinelor.

OCTOMBRIE

1. L. Apocalipsa 2:25
2. M. Apocalipsa 2:22
3. M. Apocalipsa 3:2
4. J. Apocalipsa 3:3
5. V. Apocalipsa 3:4
a. s. B. 18:49; CT. 18:41; IS. 18:43; MS. 18:56;
SM. 19:05; DJ. 19:01; AR. 19:08
6. S. Apocalipsa 3:8
a. s. B. 18:47; CT. 18:39; IS. 18:41; MS. 18:54;
SM. 19:03; DJ. 18:59; AR. 19:06
7. D. Apocalipsa 3:11
8. L. Apocalipsa 3:10
9. M. Apocalipsa 3:16
10. M. Apocalipsa 3:17,18
11. J. Apocalipsa 3:20
12. V. Apocalipsa 3:21
a. s. B. 18:37; CT. 18:29; IS. 18:30; MS. 18:43;
SM. 18:53; DJ. 18:49; AR. 18:55
13. S. Apocalipsa 4:11
a. s. B. 18:35; CT. 18:27; IS. 18:28; MS. 18:41;
SM. 18:51; DJ. 18:47; AR. 18:53
14. D. Apocalipsa 12:17
15. L. 1 Corinteni 1:7
16. M. Luca 10:33
17. M. Ieremia 30:17
18. J. Apocalipsa 13:8
19. V. Isaia 61:6
a. s. B. 18:25; CT. 18:17; IS. 18:17; MS. 18:30;
SM. 18:41; DJ. 18:37; AR. 18:42
20. S. Matei 13:16
a. s. B. 18:24; CT. 18:16; IS. 18:15; MS. 18:29;
SM. 18:40; DJ. 18:36; AR. 18:41
21. D. Efeseni 1:18
22. L. 1 Corinteni 15:54
23. M. Psalmii 119:50
24. M. Ezechiel 20:20
25. J. 2 Corinteni 6:11
26. V. 1 Ioan 3:16
a. s. B. 18:14; CT. 18:06; IS. 18:05; MS. 18:19;
SM. 18:30; DJ. 18:26; AR. 18:31
27. S. Efeseni 1:3
a. s. B. 18:13; CT. 18:05; IS. 18:03; MS. 18:17;
SM. 18:29; DJ. 18:25; AR. 18:29
28. D. Ioan 17:3
29. L. Psalmii 104:34
30. M. Iacov 1:5
31. M. Apocalipsa 17:14

NOIEMBRIE

1. J. Ioan 18:37
2. V. Proverbele 3:9
a. s. B. 17:04; CT. 16:56; IS. 16:54; MS. 17:08;
SM. 17:20; DJ. 17:16; AR. 17:20
3. S. Psalmii 55:17
a. s. B. 17:03; CT. 16:55; IS. 16:52; MS. 17:07;
SM. 17:19; DJ. 17:15; AR. 17:19
4. D. Geneza 18:14
5. L. Galateni 6:9
6. M. Coloseni 3:10
7. M. 2 Corinteni 4:16
8. J. Ioel 2:28
9. V. Iov 35:10
a. s. B. 16:56; CT. 16:48; IS. 16:44; MS. 16:59;
SM. 17:12; DJ. 17:08; AR. 17:11
10. S. Psalmii 143:1
a. s. B. 16:54; CT. 16:46; IS. 16:43; MS. 16:57;
SM. 17:10; DJ. 17:06; AR. 17:03
11. D. Isaia 43:2
12. L. Ioan 3:8
13. M. Psalmii 68:35
14. M. Ioan 14:27
15. J. Deuteronomul 32:4
16. V. Ioan 15:11
a. s. B. 16:48; CT. 16:40; IS. 16:36; MS. 16:51;
SM. 17:04; DJ. 17:00; AR. 17:03
17. S. Coloseni 3:2
a. s. B. 16:47; CT. 16:39; IS. 16:35; MS. 16:50;
SM. 17:03; DJ. 16:59; AR. 17:02
18. D. Isaia 43:18,19
19. L. 1 Corinteni 13:8
20. M. Efeseni 4:32
21. M. 2 Tesaloniceni 1:10
22. J. Filipeni 3:17
23. V. Proverbele 10:22
a. s. B. 16:43; CT. 16:35; IS. 16:29; MS. 16:45;
SM. 16:59; DJ. 16:55; AR. 16:57
24. S. Psalmii 95:2
a. s. B. 16:42; CT. 16:34; IS. 16:29; MS. 16:44;
SM. 16:58; DJ. 16:54; AR. 16:56
25. D. Proverbele 25:11
26. L. Evrei 10:19
27. M. Galateni 3:13
28. M. Ieremia 33:6
29. J. Isaia 65:23
30. V. Psalmii 69:5
a. s. B. 16:39; CT. 16:31; IS. 16:25; MS. 16:40;
SM. 16:55; DJ. 16:51; AR. 16:52

DECEMBRIE

1. S. Proverbele 23:7
a. s. B. 16:39; CT. 16:31; IS. 16:24; MS. 16:40;
SM. 16:53; DJ. 16:51; AR. 16:52
2. D. Psalmii 61:3
3. L. Ioan 15:9
4. M. 1 Ioan 4:11
5. M. Deuteronomul 8:18
6. J. Matei 16:3
7. V. Matei 16:18
a. s. B. 16:37; CT. 16:29; IS. 16:23; MS. 16:38;
SM. 16:53; DJ. 16:49; AR. 16:50
8. S. Apocalipsa 10:11
a. s. B. 16:37; CT. 16:29; IS. 16:22; MS. 16:38;
SM. 16:53; DJ. 16:49; AR. 16:50
9. D. Evrei 10:37
10. L. Efeseni 3:14,15
11. M. Matei 24:44
12. M. Matei 24:24
13. J. Apocalipsa 22:17
14. V. Psalmii 91:4
a. s. B. 16:38; CT. 16:30; IS. 16:23; MS. 16:39;
SM. 16:54; DJ. 16:50; AR. 16:51
15. S. Romani 8:25
a. s. B. 16:38; CT. 16:30; IS. 16:23; MS. 16:39;
SM. 16:54; DJ. 16:50; AR. 16:51
16. D. Psalmii 17:15
17. L. Psalmii 16:11
18. M. Ioan 10:27
19. M. Luca 2:12
20. J. Matei 1:21
21. V. Efeseni 6:10
a. s. B. 16:40; CT. 16:32; IS. 16:25; MS. 16:41;
SM. 16:56; DJ. 16:52; AR. 16:53
22. S. Luca 2:14
a. s. B. 16:41; CT. 16:33; IS. 16:25; MS. 16:41;
SM. 16:57; DJ. 16:53; AR. 16:53
23. D. Luca 2:10
24. L. Matei 2:11
25. M. Luca 1:28
26. M. Luca 2:14
27. J. Ioan 1:14
28. V. Daniel 10:17
a. s. B. 16:45; CT. 16:37; IS. 16:29; MS. 16:45;
SM. 17:01; DJ. 16:57; AR. 16:57
29. S. Matei 7:20
a. s. B. 16:45; CT. 16:37; IS. 16:30; MS. 16:46;
SM. 17:01; DJ. 16:57; AR. 16:58
30. D. 2 Cronici 25:8
31. L. 1 Tes. 5:16,17